

SIMON RÉKA ZSUZSANNA

Bojta színre lép

Bogdán Viki

illusztrációival

manó könyvek

Bojta színre lép

Bojta a szobájában kuksolt. Reggel óta ott lapított, vagy inkább mondhatnánk azt is, puffogott, megadva a módját a tartalmas duzzogásnak. Lógó fülekkel, összeráncolt homlokkal gubbasztott. Képregényeket lapozott.

– Legkisebbik, azonnal bújj elő! Irány kezet mosni! Hányszor kell még szólnom? – kiáltotta a konyhából az anyukája.

Bojta úgy tett, mintha nem is hallaná.

– Megérkeztek a vendégek! Tessék lejönni, egy-kettő! A testvéreid már rég az asztalnál ülnek! – nyitott be fia szobájába Bojta apukája.

– Vendégek, az hát! Vendégek! – motyogta az orra alatt a kislány, és kicsoszogott az apukája után. Az járt a fejében, hogy a puszkodó Margit nagynéni, a barackot nyomó Kázmér nagybácsi, na meg Titi és Vili, a fület tépkedő unokatestvérei mindjárt uralmuk alá veszik a házat. Közös ünneplés... Nesze neked, vasárnapi édes semmittevés!

Alig ért az előszobába, máris betódultak a puszkodó, kebelre ölelő, barackot nyomó, fület húzogató rokonok. Nagy volt a hangzavar, mindenki beszélt, mesélt, izgatottan magyarázott. Csak Bojta hallgatott.

– Szeretettel köszöntünk mindnyájatokat! Jó, hogy újra együtt ünnepelhetünk! – emelkedett szólásra Bojta apukája, Bors, miután mindannyian elfoglalták a helyüket a családi nagyasztal körül.

– Nem is akármilyen ünnep ez a mai! – folytatta Bojta anyukája.

Margit nagynéni tapsikolt, Kázmér nagybácsi füttyentett, Titi és Vili nevetgélt, az asztalt paskolta. Bojta felkönyökölt az asztalra. Unottan körbenézett, aztán megragadta mindkét fülét, és a szeme elé húzta őket.

– Mint tudjátok, azért jöttünk össze, hogy megünnepeljük szeretett öcsém immár ötödik mezei káposztaátugró bajnoki címét!

– Éljen, éljen! Éljen a bajnok! – harsogták mindannyian.

Kázmér zavartan mosolygott. Csak Bojta ült úgy, mint akiből kifüstölődött a lelkesedés. Mély levegőt vett, aztán felállt.

– Miért kell nekünk mindig ugrálni? És ha nem ugrálunk, miért kell nekünk mindig ugrálásról beszélni, ugrálást ünnepelni? – kérdezte hangosan.

– Talán, mert ehhez értünk a legjobban! – felelte csodálkozva Margit néni.

– Reggel-este csak ugrálunk, edzünk, ugrálunk, edzünk. Honnan tudjuk, mihez értünk a legjobban, ha az ugráláson kívül sosem próbálunk ki mászt?

A nyúlrokonok elnémultak. Kapkodták a tekintetüket, vonogatták a vállukat.

– Például mégis mit? – kérdezte bajsztát pödörve az ötszörös káposztaátugró bajnok.

– Például a biciklizést! – válaszolta csillogó szemmel Bojta. – Miért nincs a családban senkinek biciklije? Miért nem ülhetünk csak egyszer, legalább egyszer biciklire?

– Ezt majd később megbeszéljük! Most hadd ünnepeljük meg a nagybátyád sikerét, rendben? – simogatta meg Bojta fejét az apukája.

A kisnyúl nem szólt semmit, bólintott egyet, és visszaült a helyére. Nem szerette volna elrontani sem a szülei, sem a nagybátyja örömét, ezért úgy tett, mintha el is felejtette volna, miért duzzogott reggel óta. A nyúlrokonok sem tépelődtek túl sokat a korábbi jeleneten. Dalra fakadtak, káposztás lepényt majszolgattak, málnaszörpöt iszogattak, és őszintén örültek Kázmér bajnoki címének.

Amikor az utolsó nyúlrokon is elköszönt, Bojta beszaladt a szobájába. Pár perc múlva valaki halkán kaparászott az ajtaján.

– Gyere be, apa, tudom, hogy te vagy – fordult az ajtó felé a kisnyúl.

– Gyere velem, mutatok valamit! – intett az apukája szelíden, és kézen fogta Bojtát.

A ház előtt egy régi, kopott bicikli állt.

– A nagyapádé volt. A pincében őriztem. Biztosan örülne neki, ha te használnád – mutatott a biciklire.

– Nagypapának volt bicikrije? Tudott biciklizni? – kérdezte csodálkozva Bojta.

– Igen – mosolyodott el az apukája –, úgy látszik, ő sem szeretett ugrálni.

– Köszönöm, apa – szólt Bojta, és megsimogatta a biciklit.

– Szívesen. Megjavítjuk, és megtanítlak biciklizni. De most gyerünk befelé, kicsit lehült idekint az idő.

– Menjünk – helyeselt Bojta, és boldogan beviharzott a házba.

Amália könyve

Azt mesélik, aki valaha megfordult Hullámváron, mind visszavágyik, vagyis majdnem mindenki, aki nem idegenkedik a tengeri levegőtől, a sziklás partoktól, a napsütéstől, a nyüzsgéstől és a hajókürtök hangjától. A tengerparti várost egy végeláthatatlan, kifli alakú sétáló utca szelte át, amely mellett tűzvörös juharfák és nagy virágú liliomfák bókoltak az arra sétálóknak. Hófehérre meszelt házeit mintha valaki a legnagyobb gonddal igazította volna egymás mellé. A kőépületek között meghúzódó tereken lilaakácok árnyékában lehetett múlatni az időt. Itt élt Bojta családja is, a Pöpec téri doboztoronyként ismert épületben, hatutcányira a színháztól, ötutcányira a vasútállomástól, négyutcányira a tengerparttól, háromutcányira Mici nyúlma és Alfonz nyúlpa házától, kétutcányira a könyvtártól és egyutcányira az iskolától. A nyúlcsalád másfél éve költözött a színes doboztoronyba. A különös lakóház fentről úgy nézett ki, mintha tető helyett csíkos hálósipkát húzott volna. A kúp alakú tetőt csak viharos éjszakákon emelték az épület fölé, legtöbbször nyitva volt, hogy fény érje a tetőtérben ide-oda kanyargó sövénylabirintust. Az épület külső falán megannyi le- és felugró terasz futott körbe, amelyekről színes csúszdák vezettek a doboztoronyt övező park illatos fáinak közé. Bojta, a család legkisebb nyúlgyereke első osztályos volt.

